

Ngàn Năm Ngàn Năm Gió Ơi

Hun hút hành lang là gió
Cô giáo áo đỏ nhìn trời
Chỉ còn năm phút nữa thôi
Cô bỏ hành lang cho...gió!

Tôi dạy học hồi tuổi...nhỏ
Hết giờ, chào cô, tôi đi
Tôi nhớ cái buổi tôi về
Nhớ ai đường dài...hun hút!

Bốn mươi năm hơn không nước
Không nhà...nhà trường, hành lang
Ai có đổi áo màu vàng?
Tôi cứ mơ màng...hỏi gió!

Gió không là thuyền, không đỗ
Gió là đại dương, bao la
Tôi dừng chân xứ người ta
Nhớ cái áo mà đứt ruột!

Dạy cùng một trường, thân thuộc
Đâu ngờ tháng Tư bảy lăm
Tôi, một tàn binh, cú găm
Như triệu tàn binh, lữ vận!

Tôi nhớ làm sao bụi phấn,
Phấn vàng, phấn trắng, phấn xanh...
Tôi nhớ ánh mắt long lanh
Của học trò tôi, thương lạ...

Ôi đời người như đời lá
Lá xanh, lá biếc, lá vàng...
Tôi nhớ phần thông trên ngàn
Mỗi mùa gió trên Đà Lạt...

Gió đùa, gió reo, gió hát
Cây khuynh diệp lá rụng bay
Không biết tới ngày hôm nay
Gió có còn không, gió hỡi?

Ái áo đỏ về trong nội
Hương đồng còn thơm phần thông?
Đà Lạt có đi theo không
Hay ai theo chồng, mất dấu?

Tôi cuối đời rồi ở đậu
Trên tà áo đỏ ngày xưa
Mỗi lần thấy trời sắp mưa
Không ngờ mắt mình đắm gió!

*Không ngờ mình yêu ai đó
Ngàn năm ngàn năm gió ơi...*

Trần Văn Lệ